

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S. - S., a.s., Z. X.**, Bratislava, IČO: X. X. X., zastúpeného JUDr. M. F., advokátom so sídlom v Bratislave, Ž., proti žalovanému **B. L. spol. s r.o.**, L., P., IČO: X. 687 539, zastúpenému JUDr. M. B., advokátom so sídlom v Košiciach, Š., o zaplatenie 34 185 Sk s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde P. pod sp. zn. 14Cb/302/1999, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4Cob 63/06-191 zo dňa 19. októbra 2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom z 20. júna 2006 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 34 185 Sk s 0,2% denným úrokom z omeškania, a to zo sumy 24 645 Sk od 28. júla 1998 do zaplatenia a zo sumy 9540 Sk od 27. augusta 1998 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania k rukám právneho zástupcu JUDr. M. F., advokáta, Ž., Bratislava, vo výške 18 790 Sk, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi účastníkmi sporu ide o obchodno-právny vzťah, keďže predmetom činnosti žalobcu je poskytovanie ubytovacích služieb. Medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o ubytovaní zo dňa 28. apríla 1998,

na základe ktorej žalobca vystavil faktúru č. 3303973 na sumu 9540 Sk splatnú dňa 26. augusta 1998 a faktúru č. 3303937 na sumu 24 645 Sk splatnú dňa 27. júla 1998, pričom sa jednalo o ubytovanie za mesiac júl a august 1998. Pre prípad omeškania bola dohodnutá výška úrokov z omeškania v zmysle článku III. bod IV. zmluvy. Súd mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola riadne uzavretá zmluva o ubytovaní a s tvrdením žalovaného, že za neho uzatvárala zmluvu osoba, ktorá na to nebola oprávnená, sa súd nestotožnil vzhľadom na § 15 ods.1, 2 Obchodného zákonníka, čo jednoznačne potvrdil svedok A. H.. Žalovaný čiastočne plnil, keďže zaplatil cenu za ubytovanie za mesiace máj a jún 1998 po dátume uzavretia zmluvy, a teda mal vedomosť o tom, že existuje takáto zmluva. Nakoľko si žalovaný neplnil svoj záväzok včas a riadne, dostal sa do omeškania a žalobca si mohol uplatniť dohodnutú výšku úrokov z omeškania v zmysle článku III. bod 4. vo výške 0,2% denne z dlžnej čiastky. Preto ho súd zaviazal na zaplatenie predmetnej istiny s príslušenstvom, ako aj úhradu trov konania žalobcu.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací na odvolanie žalovaného rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 2014 Sk k rukám zástupcu žalobcu JUDr. M. F., advokáta v Bratislave, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že žalobca odôvodňoval svoj nárok na zaplatenie faktúr v zmysle uzavretej zmluvy o ubytovaní č. 03/28/98 zo dňa 28. apríla 1998. Túto zmluvu však za žalovanú obchodnú spoločnosť podpisoval A. H., ktorý bol podľa pracovnej zmluvy z 1. augusta 1997 zamestnaný u žalovaného ako obchodno-technický zástupca. Z výpovede A. H. vyplýva, že konal v zmysle poverenia na zastupovanie obchodnej spoločnosti – žalovaného, ktorý mu dal konateľ spoločnosti p. M. ústne. Teda zmluvu za žalovaného podpísal poverený pracovník a takáto zmluva zaväzuje žalovaného, keďže A. H. ako zamestnanec žalovaného bol oprávnený uzatvárať zmluvu o ubytovaní. Súd dospel k záveru, že ak tento zamestnanec mal k dispozícii pečiatku žalovaného, tak sa predpokladá, že mal i súhlas s uzatváraním obchodných zmlúv v určitom rozsahu za žalovanú spoločnosť. V čase uzavretia zmluvy zamestnanci žalovaného potrebovali ubytovanie a toto ubytovanie bolo zabezpečené u žalobcu. Splnomocniteľ – žalobca takéhoto zástupcu, ktorý by prekročil splnomocnenia a oprávnenia vyplývajúceho z plnomocenstva, je viazaný len pokiaľ toto prekročenie

schválil. Ak však splnomocniteľ neoznámí osobe, s ktorou splnomocniteľ konal, svoj nesúhlas bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o prekročení oprávnenia dozvedel, platí, že prekročenie schválil. Na základe predmetnej zmluvy o ubytovaní žalovaný mal právo na poskytnutie prechodného ubytovania pre svojich zamestnancov na dohodnutú dobu. Dohodnutou cenou v zmysle ustanovenia čl. III bodu 2 zmluvy o ubytovaní bola 75 Sk za lôžko na deň plus DPH. Za mesiac august 1998 za 12 dní 120 lôžok patrí žalobcovi náhrada za ubytovanie 9540 Sk a za celý júl 1998 patrí náhrada za 310 lôžkodní v cene 24 645 Sk. To bolo aj predmetom vyúčtovania žalobcu vo faktúrach č. 3303937 za júl 1998 a č. 3303973 za august 1998. Krajský súd sa stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu, a preto odvolaním napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

Voči tomuto rozhodnutiu podal dovolanie žalovaný v zákonom stanovenej lehote. Uviedol, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a to tým, že odvolací súd konal bez vedomosti o stanovisku žalobcu k odvolaniu. Žalovaný tiež nebol oboznámený s obsahom vyjadrenia druhej procesnej strany. Odvolací súd doručoval krátkou cestou právnenému zástupcovi žalovaného na pojednávaní vyjadrenie žalobcu zo dňa 28.9.2006. Pred rozhodnutím odvolacieho súdu oboznámil sa obsah spisu Okresného súdu v P. s takýmto vyjadrením žalobcu. Až pred rozhodnutím odvolacieho súdu po prednese právneho zástupcu žalovaného bolo konštatované, že v spise sa nachádzajúce písomné vyjadrenie zo dňa 28. septembra 2006 sa netýkalo prejednávanej veci, ale iného konania pre Okresným súdom vo Svidníku sp. zn. 1 Cb 190/2005. Napriek tomu, odvolací súd konal a o odvolaní rozhodol. Ďalej uviedol, že úradným záznamom zo dňa 20.10.2006 bolo vyjadrenie k odvolaniu vo veci Okresného súdu vo Svidníku sp. zn. 1Cb 190/2005 vyradené zo spisu. Odvolací súd rozhodol o odvolaní bez poznania o skutočnom obsahu vyjadrenia žalobcu, a teda žalovaný nemal možnosť sa oboznámiť s obsahom tohto vyjadrenia a k nemu zaujať stanovisko. Tvrdí, že týmto postupom odvolacieho súdu bolo znemožnené uplatniť v súdnom konaní procesné práva oboch účastníkov konania. Tiež namieta správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 OSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 240 ods. 1), prejednal vec podľa § 242 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 243a ods. 1 OSP, a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania, preto do úvahy prichádza len prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 OSP, ak by napadnuté rozhodnutie bolo postihnuté niektorou z väd taxatívne uvedených v tomto ustanovení. Prípustnosť dovolania v takomto prípade dovolací súd skúma nielen na námietku účastníka konania, ale aj z úradnej povinnosti. V prejednávanej veci žalovaný v dovolaní namieta, že mu ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ OSP, vidí žalovaný v tom, že pred rozhodnutím odvolacieho súdu nebol oboznámený s vyjadrením žalobcu k ním podanému odvolaniu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok na obhajobu a ochranu jeho práv a právom chránených záujmov. V prejednávanej veci o takýto prípad nejde, pretože z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca sa na odvolanie žalovaného písomne nevyjadril (čo napokon nie je jeho povinnosťou, iba právom), urobil tak až na pojednávaní pred odvolacím súdom ústne do zápisnice v prítomnosti zástupcu žalovaného, ktorý tak mal možnosť na jeho vyjadrenie reagovať.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP nie je daná tvrdením dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd v tomto ustanovení uvedenu, ale je prípustné len vtedy, ak rozhodnutie skutočne takouto vadou aj trpí. Pretože dovolací súd nezistil v dovolaní namietané procesné pochybenie odvolacieho súdu a nezistil ani existenciu iného dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 237 OSP, dovolanie žalovaného podľa ust. § 218 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 4 OSP odmietol ako neprípustné.

Úspešnému žalobcovi v dovolacom konaní nevznikli trovy dovolacieho konania, preto mu dovolací súd nepriznal ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 13. mája 2008

JUDr. Zuzana Ď u r i š o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: